

Sygnatura akt II C 819/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SRA. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. U.

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) spółki akcyjnej we W.

przeciwko M. S.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

o zapłatę

1. zasądza od M. S. na rzecz Banku (...) spółki akcyjnej we W. kwotę 47.924,56 zł (czterdzieści siedem tysięcy dziewięćset dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 44.900,80 zł (czterdzieści cztery tysiące dziewięćset złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 5 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od M. S. na rzecz Banku (...) spółki akcyjnej we W. kwotę 4223 zł (cztery tysiące dwieście dwadzieścia trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. obciąża D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty od interwencji ubocznej;
4. oddala wniosek D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. o zasądzenie kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 819/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 4 stycznia 2017 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powódka Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o zasądzenie od M. S. kwoty 47.924,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 44.900,80 zł od dnia 5 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty. Wniosła także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów prowizji pobranej od uiszczonej przez stronę powodową opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 31 sierpnia 2015 roku powódka zawarła z pozwanym umowę kredytu gotówkowego. Strona pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z postanowień umownych, czego skutkiem było powstanie zaległości oraz wypowiedzenie umowy. Wskazano, iż na wymagalne zadłużenie składa się kapitał w kwocie 44.900,80 zł, odsetki umowne w wysokości 1.817,15 zł naliczone od dnia 29 kwietnia 2016 roku do dnia 28 września 2016 roku oraz odsetki z tytułu opóźnienia w kwocie 1.206,61 zł naliczane od 29 września 2016 roku do 4 stycznia 2017 roku.

(pozew k. 2-4, k. 26-27, pełnomocnictwa k. 29-30, odpis KRS k. 32-54v)

W dniu 11 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 5)

W dniu 5 maja 2017 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 5v)

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 10v)

W piśmie z dnia 6 grudnia 2017 roku D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., na podstawie art. 192 pkt 3 k.p.c., jako nabywca wierzytelności zbytej po dniu doręczenia pozwu, zgłosił wejście w miejsce powoda oraz w związku z tym popierał w całości wytoczone powództwo. Na wypadek braku zezwolenia strony przeciwnej na wstąpienie nabywcy wierzytelności w miejsce strony powodowej, wniósł o subsydiarne potraktowanie pisma jako interwencji ubocznej po stronie powoda oraz w związku z tym wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

(pismo procesowe k. 82-83, pełnomocnictwo k. 88, wyciąg z rejestru funduszy k. 91-92)

W piśmie z dnia 26 stycznia 2018 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wyraziła zgodę na wejście D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. w miejsce powódki, po stronie powodowej.

(pismo procesowe k. 111)

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 sierpnia 2015 roku M. S. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 48.700 złotych do dnia 28 sierpnia 2021 roku. Kredyt był oprocentowany według stałej stopy procentowej wynoszącej 7,99% w stosunku rocznym. M. S. został zobowiązany do spłaty kredytu wraz z odsetkami w 72 miesięcznych ratach. Oprocentowanie należności przeterminowanych równe było czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i na dzień zawarcia umowy wynosiło 10% w stosunku rocznym. W świetle § 10 pkt 2 umowy, bank mógł wypowiedzieć umowę o kredyt z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia i żądać spłaty całej należności banku z tytułu kredytu, odsetek i innych kosztów w przypadku naruszenia warunków umowy.

(kserokopia umowy kredytu z załącznikami k. 56-65)

Pozwany M. S. nie spłacał regularnie rat kredytu. Pismem z dnia 13 czerwca 2016 roku, powódka wezwała pozwanego do natychmiastowej spłaty zaległości w kwocie 1.683,88 zł.

(kopia wezwania do zapłaty k. 72, historia spłat kredytu k. 77)

Pismem z dnia 18 lipca 2016 roku, doręczonym przez awizo pozwanemu, Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wypowiedziała M. S. umowę kredytu z dnia 31 sierpnia 2015 roku, z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. Jednocześnie wezwano pozwanego do zapłaty całej wierzytelności w kwocie 45.993,17 zł wraz z dalszymi odsetkami.

(kopia wypowiedzenia umowy k. 69, kopia pocztowej książki nadawczej k. 70, kopia dowodu doręczenia k. 71-71v)

Pismem z dnia 30 września 2017 roku powódka wezwała pozwanego do spłaty zaległości w kwocie 46.743,71 zł.

(kopia wezwania do zapłaty k. 73)

Na dzień 4 stycznia 2017 roku zaległość pozwanego wobec powódki z tytułu umowy kredytu z dnia 31 sierpnia 2015 roku wynosiła 47.924,56 złotych, na którą składała się kwota 44.900,80 zł niespłaconego kapitału kredytu, kwota 1.206,61 zł odsetek za opóźnienie naliczanych od 29 września 2016 roku do 4 stycznia 2017 roku i kwota 1.817,15 zł odsetek umownych naliczanych od dnia 29 kwietnia 2016 roku do dnia 28 września 2016 roku.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 55, historia spłat kredytu k. 77)

Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 czerwca 2017 roku i następnie umowy rozporządzającej zawartej z dnia 30 października 2017 roku, D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył wierzytelność Banku (...) S.A. z siedzibą we W. wobec M. S. wynikającą z umowy kredytu z dnia 31 sierpnia 2015 roku.

(umowa przelewu wierzytelności k. 103-107, umowa rozporządzająca k. 108, załącznik nr 2 k. 84-86)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach i kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony. Sąd uznał, że przedstawione dokumenty były wiarygodnym dowodem, ich treść nie budziła wątpliwości Sądu, co do ich prawidłowości i autentyczności. Nie było też żadnych wątpliwości, co do zgodności kserokopii zawartych w aktach sprawy z oryginałami dokumentów.

Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie należy wskazać, że pismo złożone przez D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 6 grudnia 2017 roku nie wywołało zamierzonego w nim w pierwszej kolejności skutku wstąpienia do procesu w miejsce powódki stosownie do art. 192 pkt 3 kpc. Skuteczność takiego przekształcenia uzależniona jest od zgody obu stron postępowania, tj. zbywcy i jego przeciwnika oraz samego nabywcy (por. W. Broniewicz, *Następstwo procesowe w polskim procesie cywilnym*, Warszawa 1971, s. 83). Pozwany nie wyraził zgody na takie przekształcenie, nawet w sposób dorozumiany, co oznacza, że zgodnie z wolą wnioskodawcy, jego pismo potraktować należało jako interwencję uboczną po stronie powodowej.

W rozpoznawanej sprawie okolicznością bezsporną było zawarcie przez strony w dniu 31 sierpnia 2015 roku umowy kredytu.

Ogólne uregulowanie umowy kredytu zawiera art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie

kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, a także umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego i umowę o kredyt odnawialny (art. 3 ust. 2 pkt 2 i 5 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim – t.j. Dz.U. z 2018r poz. 993).

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powódki o tym, że pozwany zawarł umowę kredytu, na podstawie której otrzymał kwotę pieniędzy, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach w umowie określonych. Pozwany w toku postępowania nie podnosił okoliczności, mogących choćby poddać w wątpliwość twierdzenia powódki o istnieniu zobowiązania i jego wysokości. Kwestia wymagalności zobowiązania z tytułu spłaty zawartej w dniu 31 sierpnia 2015 r. umowy, pozostawała poza sporem.

Z załączonych dokumentów wynika przy tym, że powódka prawidłowo określiła żądanie. Zawarta w dniu 31 sierpnia 2015 r. umowa kredytu gotówkowego została wypowiedziana w zakresie warunków spłaty przez kredytodawcę w związku z nieterminowymi płatnościami. Przedstawione przez powódkę rozliczenie wskazuje wysokość zadłużenia obejmującą należność główną w wysokości 44.900,80 zł i naliczone odsetki umowne w kwocie 1.817,15 zł. Wysokość odsetek umownych zwykłych wyraźnie wynika z umowy pożyczki. Nadto pozwany zobowiązał się zapłacić odsetki od nieterminowych płatności według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 10% w stosunku rocznym. Żądanie dotyczy odsetek naliczonych przez stronę powodową od 29 września 2016 roku do dnia wniesienia pozwu. Jak wynika z dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń kwota odsetek za opóźnienie naliczonych przez bank od kwoty niespłaconego kapitału wynosiła na dzień 4 stycznia 2017 roku 1.206,61 złotych.

Kodeks cywilny dopuszcza zastrzeganie odsetek umownych. Zgodnie z art. 481 § 2 k.c. (obowiązującego w dacie zawarcia umowy stron), jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W przedmiotowej sprawie z treści umowy wynika możliwość naliczenia odsetek umownych dla należności przeterminowanych. Wysokość odsetek umownych, stosownie do § 2¹ art. 359 k.c. (obowiązującego w dacie zawarcia umowy stron) nie może jednak w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Sąd orzekł o odsetkach ustawowych za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził odsetki od żądanej kwoty, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 5 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, przyjmując, iż wobec doręczenia pozwanemu wypowiedzenia umowy, pozwany zobowiązany był do spłaty całości zadłużenia wraz z określonymi w umowie odsetkami już od dnia następnego po upływie 30 – dniowego terminu wypowiedzenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości, Sąd o kosztach postępowania należnych powódce orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z powyższym przepisem, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty prowizji pobranej od uiszczonyj przez stronę powodową opłaty sądowej od pozwu w kwocie 6 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 3.600 zł. W związku z powyższym należało zasądzić od M. S. na rzecz powódki łączną kwotę 4.223 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

O wynagrodzeniu pełnomocnika powódki Sąd orzekał w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), a o wysokości opłaty od pełnomocnictwa na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” (tekst jedn. Dz.U. z 2016 poz. 1827).

W punkcie 3 wyroku na podstawie art. 19 ust. 3 pkt 1 i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 – j.t.), Sąd nakazał pobrać od interwenienta ubocznego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 480 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od interwencji ubocznej.

Nadto zgodnie z treścią art. 107 zdanie trzecie k.p.c. Sąd może przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązującego do zwrotu kosztów. Bezpośrednio z treści art. 107 wynika, że przyznanie interwenientowi ubocznemu kosztów interwencji od przeciwnika strony, do której przystąpił, jak też zasądzenie kosztów od interwenienta na rzecz strony nie stanowi reguły, lecz może nastąpić wówczas, gdy sąd uzna taką potrzebę (zob. postanowienie SN z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 141/11; wyrok SA w Katowicach z dnia 6 września 2012 r., I ACa 338/12, Komentarz aktualizowany do art. 107 Kodeksu postępowania cywilnego, (red.) A. Jakubecki, Lex 2015). Przyznanie interwenientowi kosztów interwencji dopuszczalne jest tylko od przeciwnika strony, do której interwenient przystąpił, i tylko wtedy, gdy jest to uzasadnione wynikiem sprawy. Nawet wtedy, gdy przesłanki te zachodzą, zasądzenie tych kosztów możliwe jest w drodze wyjątku. Jak wskazał SA w B. w postanowieniu z dnia 8 stycznia 1998 r. (I ACz 7/98, OSAB 1998, nr 1, poz. 10), przyznanie kosztów procesu interwenientowi ubocznemu zależy od oceny, czy jego wstąpienie do procesu połączone było z rzeczywistą potrzebą obrony jego interesów i czy podjęte przez niego czynności procesowe zmierzały do tej właśnie obrony (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I., (red.) M. Manowska, WK 2015).

Zważywszy na te okoliczności, wynik procesu, oraz mając na uwadze, że czynności przez interwenienta podjęte zostały w jego interesie, a pozwany nie miał na nie wpływu, zaś interwenient uboczny nie przyczynił się do wyjaśnienia sprawy i jej rozstrzygnięcia, Sąd w punkcie 4 wyroku oddalił wniosek interwenienta o zasądzenie kosztów procesu.